

me, hvem der skal repræsentere dem. Når man har forladt sig på det repræsentative demokrati, må man også regne med, at det er repræsentanterne dér, der har bedst mulighed for sammen med modpartens repræsentanter og i den sidste ende med Forligsmandsinstitutionen at skønne, hvad der er rimeligt for parterne og det samfund, de agerer i.

Den eksisterende regel, hvor der kun kræves 25 pct. nejstemmer af de stemmeberettigede, giver for meget magt til de, skal vi kalde dem aggressive nejsigere, på de passive jasigeres bekostning.

Man kan argumentere for, at 35 pct.-reglen var for krævende, men hvis man ikke gider at bruge sin demokratiske rettighed, må det jo være, fordi det, der er sat til afstemning, slet ikke er så galt endda. Det er nogle meget lave stemmeprocenter, man har kunnet mønstre i konfliktsituationer. Under den gamle regel var det 30-40 pct. af de stemmeberettigede.

Argumentet for den nye regel var at få flere til at deltage. Det har nu været prøvet, og man nåede kun til 47 pct., hvoraf de 26 pct. altså var nej. Det var ikke imponerende, og det overbeviser ikke mig om berettigelsen af at lade samfundet bløde for at imødekomme nejsigerne. Man må vel formode, at en meget stor procentdel af nejsigerne har stemt. Og så sagde den konservative ordfører, at det her det er parternes interne spilleregler. Ja, o.k., men vel at mærke med samfundet som gidsel, og det synes jeg ikke er rimeligt.

Men hvad har vi så alle ud af det? Et meget uhensigtsmæssigt resultat af et lovindgreb, som har været med til at skubbe inflationen i gang igen i vort samfund. Jeg håber, at man kan forstå på Kristeligt Folkepartis hele ageren, altså ikke den her alene, men vores ageren i det hele taget, at vi ikke er imod, at lønmodtagere skal have rettigheder, og heller ikke imod, at de skal have mulighed for at forsvare disse.

Men jeg håber også, at de politiske partier kan indse, som organisationerne på arbejdsmarkedet har gjort det nu her for den kommende overenskomstforhandling, at vi ikke bliver rigere af at dele ud til hinanden.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 34:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af organisationsfriheden.

Af Kristian Jensen (V), Knud Erik Kirkegaard (KF), Mogens Andreasen (DF), Ole M. Nielsen (KRF) og Thorkild B. Fransgaard (FRI) m.fl. (Fremsat 12/11 99).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Dette beslutningsforslag om organisationsfrihed er stort set fra ende til anden genfremsættelse af en række tidligere beslutningsforslag. Ligesom tidligere handler forslaget reelt om at forbyde brugen af eksklusivaftaler på det danske arbejdsmarked, og ligesom tidligere henvises der i forslaget til, at Danmark handler i strid med sine internationale forpligtelser ved at tillade brugen af eksklusivaftaler. I den anledning finder jeg behov for endnu en gang at skitsere forpligtelserne omkring sikring af foreningsfriheden.

På nationalt plan har vi i Danmark foreningsfrihedsloven, og i modsætning til forslagsstillerne mener regeringen, at denne lov sikrer både den positive og den negative foreningsfrihed, dvs. at den sikrer retten til at være medlem af en forening, og den sikrer retten til ikke at være medlem af en forening.

Som forslagsstillerne peger på, har Danmark også internationalt forpligtet sig til at sikre organisationsfriheden. Nogle af de mest centrale instrumenter hertil er ILO-konvention nr. 87 om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig og nr. 98 om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger. Begge